

ANDERS & ANETTE
DE LA MOTTE

MORD
UNDER
SOLEN

RIVALER I ROM

BOKFÖRLAGET FORUM

Tidigare utgivning av författarna:

Ett fall på Capri, 2024

Intrig i Amalfi, 2025

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Copyright © Anders de la Motte & Anette de la Motte 2026

Omslag Nils Olsson, oink.se

Omslagsillustration Graham Samuels

Tryckt hos ScandBook, EU 2026

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-16519-6

Persongalleri

Resegruppen

Lara Belmonte, 46 år

Reseledare och guide. Driver det familjeägda företaget Belmonte Travels.

Hugo Lind, 50 år

Historielärare, vikarierande busschaufför och guide på Belmonte Travels.

Lydia Moreau, drygt 70 år (exakt ålder oklar)

Svensk filmdiva med lång internationell karriär.

William Green, 25 år

Lydia Moreaus assistent och stylist.

Nora Zander, 29 år

Svensk actionstjärna med Hollywoodkarriär.

Kevin "Kellan" Andersson, 31 år

Personlig tränare, livscoach och Nora Zanders pojkvän.

Victor Hall, 52 år

Berömd svensk regissör, producent och manusförfattare.

Monica Berglund, 62 år

Före detta nöjesjournalist, numera influencer och seniorbloggare med kontot På spaning med Monica.

Barbro Nordin, 65 år

Före detta bibliotekarie, numera seniorbloggare inom kultur och resor med kontot Barbros blogg.

Bosse Nordin, 67 år

Barbro Nordins make. Före detta nyhetsfotograf, gör numera bildmaterial till Barbros blogg.

Alberto Rosati, 72 år

Italiensk producent och filmmogul.

Massimo Brigante, 29 år

Rosatis chaufför, livvakt och alltiallo.

Polisen

Valentina Vitali, 45 år

Kommissarie vid polisen i Rom.

Gianfranco Carbone, 51 år

Undersökningsdomare i Rom och Laras exmake.

Fredag

Det sägs att Romulus, son till den mäktige krigsguden Mars, under ett häftigt gräl dräpte sin egen tvillingbror Remus.

Bröderna hade till en början varit eniga om att tillsammans anlägga en stad på en av de sju kullarna som var belägna ovanför floden Tiberns sandiga marker. Bråket dem emellan uppstod vid valet av kulle. Remus argumenterade för den kulle som bar namnet Aventinen, medan Romulus lika envist insisterade på Palatinen. Och ingen av bröderna ville ge med sig, vilket kom att få ödesdiga följder.

Kanske berodde deras humör och stridslystnad på det faktum att de båda ynglingarna uppfostrats av en varginna?

I vilket fall börjar staden Roms historia, enligt legenden, med ett brodermord. Tiberns stränder rymmer bara *en* stad och därmed bara *en* kung och alla försök till kompromisser och delat ledarskap är dömda att misslyckas. Historien har många gånger bevisat just det.

Genom århundradena har otaliga folkslag försökt lägga Rom för sina fötter. Etrusker, galler, romare, vandaler, germaner, fransmän och tyskar, alla med det gemensamt att de förr eller senare blivit besegrade av en ny utmanare som avvaktade i kulisserna.

Av en rival som bidade sin tid, väntade in rätt tillfälle att ersätta det gamla med det nya.

För inget varar för evigt. Inget utom staden själv.

Förste museivaktmästare Flavio Ricci stängde dörren till den lilla elcentralen bakom sig. Han hade nyss lyckats få strömmen på bottenvåningen att återvända, lamporna i porthuset att tändas och i festsalen intill hade musiken på nytt börjat spela. Ordningen var återställd, festen räddad.

Men vis av erfarenhet visste Ricci att han var tvungen att även kontrollera palatsets övervåning, innan han kunde återvända till tv:n inne på vaktmästarkontoret.

Som i princip alla äldre byggnader i Rom hade Palazzo Corsini växlat skepnad genom seklen. Bytt namn efter sina nya ägare, renoverats, byggts om och till, utan att för den skull förlora kontakten med det förflutna. Det innebar också att de äldsta delarna av elsystemet vid det här laget hade över hundra år på nacken, och att lära sig alla dess egenheter och nycker var i princip omöjligt. *Un gran casino*, som Riccis första chef en gång för längesedan beskrivit saken. *En jäkla röra*, vilket var ett av skälen till att man alltid hade en vaktmästare i tjänst under de kvällar som det arrangerades tillställningar i byggnaden.

Och just i afton var det Ricci som dragit nitlotten.

Förstevaktmästaren följde den pampiga marmortrappan till palatsets övervåning, medan han återgick till sina funderingar kring Roms historia.

Som alltid var det klistermärket som hade satt hans tankar i rörelse. Ett blekt och till hälften avskavt märke med SS Lazi-os symbol, och som någon för längesedan klistrat på ett av proppskåpen under trappan. För en hängiven Romasupporter som Ricci var det närmast en förolämpning. I snart tio år hade han hoppats att tiden skulle få klistret att släppa men den förhatliga symbolen satt kvar och fortsatte att reta honom varje gång han tvingades gå in i elskrubben.

Lazio och Roma hade båda Olympiastadion som hemma-

plan, och deras derbymatcher innebar en alldeles särskild laddning. En historisk konkurrens, spunnen ur samma trådar av vilka Roms brokiga historia var vävd.

Rivalitet, konkurrens och kamp på liv och död. Så hade det alltid varit, och så skulle det förbli.

Då Ricci nådde toppen av marmortrappan kunde han konstatera att hans farhågor var besannade. Trapphallen var mörk och våningsplanet fortfarande, av någon anledning, strömlöst.

Han tände ficklampan och tittade samtidigt på sitt armbandsur. Klockan hade passerat halv tio på kvällen och han hade ett mysterium att lösa.

Palatsets övervåning hade två olika avdelningar: biblioteket till vänster och konstmuseet till höger. Eftersom Ricci visste att det pågick renoveringsarbeten längst inne i museet misstänkte han att källan till strömavbrottet gick att hitta där. Ett elektriskt verktyg eller en batteriladdare som gått varm och som måste kopplas ur.

Ricci öppnade entrédörrarna och lät ljusstrålen leda honom längs det långa galleri som utgjorde konstmuseets första del.

Rivalitet handlade inte bara om krig och erövringar, konstaterade han medan han gick, inte heller om sport. Det räckte med att svepa med ficklampan längs galleriet för att förstå den saken. Överallt under de utsmyckade takvalven trängdes verk av olika renässans- och barockkonstnärer, alla på sin tid rivaler om ära, berömmelse och pengar. Och bakom konstnärerna tävlade under samma period deras rika mecenater om vem som kunde fylla sitt palazzo med de största och dyraste konstsamlingarna. Familjer som försökte skaffa sig så mycket kulturellt och politiskt inflytande att man kunde utse en kardinal, eller rentav lägga påvenycklarna till den egna vapenskölden.

Medan han fortsatte sin vandring mumlade Ricci de ädla familjenamnen nästan som en besvärjelse: Farnese, Barberini, Medici. Alla hade de på olika sätt satt sin prägel på den eviga staden.

Och sist men inte minst, naturligtvis den ärevördiga familjen Corsini, vars palazzo och konstsamling numera utgjorde hans arbetsplats. Palazzot var beläget i Trastevere, bara ett stenkast från Tiberns strand och på promenadavstånd från både Vatikanen, Pantheon och Forum Romanum. Ändå var palatset något av en gömd pärla, ofta förbisedd av de största turistströmmarna. Ricci hade inget emot det. Rom var fullt nog med turister ändå.

Ett oväntat ljud fick förstevaktmästaren att stanna upp.

Av festen på nedervåningen hördes nästan ingenting. Men från museets innanmäte kunde han uppfatta det svaga ljudet av en näktergal som sjöng, mot en bakgrund av gnisslande cikador.

Ricci suckade för sig själv. Fågelsången innebar att ett fönster stod öppet någonstans, ut mot den stora botaniska trädgården på palatsets baksida. Någon av hans mer orutinerade kollegor hade slarvat med stängningen. Ännu en sak han måste åtgärda.

Men, först måste han få igång strömmen häruppe igen, på samma sätt som han åtgärdat problemet på nedervåningen. Att döma av de svaga ljuden från orkestern som letade sig hit upp hade festen hämtat sig igen efter det oplanerade avbrottet.

Gästerna som minglade runt därnere i salarna och ute i trädgården tillhörde ett svenskt filmsällskap, det visste Ricci, precis om han kände till skälet till att de befann sig i just den här byggnaden. De äldre delarna av Palazzo Corsini, dit Ricci nu var på väg, hade en gång utgjort sovgemak åt La Regina Cristina, den svenska drottning som hade lämnat sitt

land och sin religion för att istället omfamna den sanna tron. Tillställningen på nedervåningen gällde en filmatisering av drottningens liv, hade Ricci fått berättat för sig. Han hade till och med känt igen en berömd skådespelerska bland gästerna, och dessutom en välkänd italiensk filmproducent.

Förstevaktmästaren nådde fram till museets inre delar, som bestod av ett flertal olika mindre rum, där kvällsljuset emellanåt föll in genom fönstren och hjälpte hans ficklampa. Men Ricci hade troligen klarat sig helt utan någon ljuskälla. Han kände museets varje skrymsle och vrå.

Ändå var det något härinne som med ens började oro honom.

Kanske var det lukten. Ricci hade knappt uppfattat den först, men nu kände han den tydligt. En främmande doft av cementdamm och metall som svävade under valven och som växte sig allt starkare ju längre in bland rummen han kom.

Renoveringsarbetet i konstmuseet hade stått still i några veckor och skulle inte återupptas förrän efter sommaren. Dof-ten måste ha en annan förklaring. En betydligt färskare sådan.

Ricci skyndade på stegen och lyste omkring sig medan han försökte hitta källan till lukten. Men ansiktena på målningarna och statyerna kring honom erbjöd inga svar.

Förstevaktmästaren stannade upp och sniffade ljudligt ett par gånger. Lukten var ännu starkare än tidigare, och näktergalssången hade också tilltagit.

Då han svepte med ficklampan mot pardörrarna som ledde till drottningens sovgemak, märkte han hur ljustrålen blev mjölkig, som om luften var full av kringvirvlande damm. Dörrarna blockerades av ett rep mellan två mässingsstolpar och en skylt som på tre språk förklarade att sovgemaket var avstängt på grund av renovering.

Ricci gick närmare och hakade av repet. Han var den enda

vaktmästaren i tjänst och det borde definitivt inte finnas några besökare häruppe.

Så vad var det då som hade orsakat dammet?

Ricci hejdade sig med handen på dörrhandtaget.

Näktergalssången som fortfarande ekade svagt genom salarna tycktes med ens ha fått en varnande klang. Sången fick en underlig kyla att sprida sig från Riccis magtrakt, och håret att resa sig i hans nacke.

Förstevaktmästaren undertryckte en rysning. Hans gamla Nonna skulle ha gjort korstecknet och mumlat ett passande ordspråk om onda aningar och andar som gick över någons grav, men i stunden kunde Ricci inte hitta den exakta ordalydelsen.

Han tog ett djupt andetag, tryckte ner handtaget och knuffade försiktigt upp dörren.

Den öppnades med ett svagt knirrande och stannade efter bara någon decimeter. Ricci lyste in genom glipan med ficklampan. Luften innanför var full av dammpartiklar och doften av cement och metall var nästan överväldigande.

Alldeles till vänster föll månljuset in genom fönstret vid rummets ena kortsida. Rakt framför honom fanns dörrarna som ledde till museets innersta rum, men resten av sovgemaket bestod av en stor, fönsterlös alkov som sträckte sig en bra bit in till höger, där ett par tjocka marmorpelare skydde sikten.

Ricci tog ett försiktigt steg in i rummet men tvärstannade då något krasade till under hans fot. Han lyste på golvet. En bit glas av något slag, eller kanske kristall.

Men var hade den kommit ifrån?

Ricci höjde ficklampan. Mitt i rummet, lite på sniskan, låg ett enormt föremål som trots att det delvis var täckt av skyddande lakan, förvandlade ficklampstrålen till tusentals bländande ljusreflexer.

”Ammazza che disastro...”, flämtade Ricci.

Den väldiga kristallkronan som normalt hängde högt uppe under valvet hade rasat ner och krossat den sittbänk där museibesökare brukade sitta och beundra de magnifika takmålningarna. Kristaller från kronan hade lossnat och farit ut över marmorgolvet, där de bidrog till det vackra men samtidigt sorgliga ljusspel som framkallades av Riccis ficklampa.

Ricci svepte runt med lampan och ljuskäglan fastnade först på porträttet av La Regina Cristina som hängde högt upp på den bortre kortsidan. Allvarliga ögon, spetsig näsa, bestämd haka, en regent ut i fingerspetsarna. I ficklampsskenet såg drottningen extra missbelåten ut, som om synen hon möttes av i rummet förfärad henne.

Förstevaktmästaren fortsatte att svära för sig själv medan han lyste upp i taket. Det måste vara kristallkronans fall som hade orsakat strömbrottet i byggnaden, konstaterade han när han såg den avslitna kabel som stack ut där kronans fäste suttit.

Sovgemaket var dessbättre redan avstängt på grund av renoveringsarbetet, vilket åtminstone var en viss lättnad. Tänk om rummet hade varit öppet och raset skett under dagtid, då kunde någon ha kommit till skada. Kanske till och med värre än så.

Ricci insåg att han skulle bli tvungen att ringa sin chef och berätta den dåliga nyheten. Han började formulera samtalet i huvudet medan han fortsatte att lysa över taket.

Lampstrålen nådde takmålningen alldeles intill kabeln. Motivet bestod av bibliska figurer som samlats kring ett stort kors. Ricci hade sett målningen många gånger tidigare, men det var först nu, i ficklampans skarpa ljus, som han lade märke till en underlig detalj i motivet. En orm, vars långa kropp hade lindats tätt kring korset däruppe. Och såg inte

människorna på målningen oroliga ut? Som om de fruktade den slingrande varelsen och vad den representerade.

Utan förvarning återvände varselkänslorna Ricci känt tidigare, nu ännu starkare än förut. Han flyttade tillbaka ficklampan till kronan på golvet. Några av kristallerna i botten skiftade i rött, en färgnyans som rimligen måste komma från sammetstyget på sittbänken. Eller?

Ricci svalde, vred handen en aning och svepte med lampan längs golvet. Alldeles intill golvlisten i rummets bortre ände låg en mobiltelefon som definitivt inte borde ligga där.

Varselkänslorna övergick till en ringande varningsklocka.

Ricci flyttade ljusstrålen tillbaka till ljuskronan. Under ett av de vita lakan som skulle skydda kronan mot byggdamm, stack något fram. Något avlångt, blekt och livlöst som inte heller hörde hemma i rummet.

Ricci ryckte till så häftigt att han tappade ficklampan i golvet. Medan han jagade efter den mindes han plötsligt något annat hans Nonna brukat säga.

Att djävulen hittade in även i de vackraste palats.

Ricci fick tag i ficklampan och med darrande händer riktade han den på nytt mot den fallna kristallkronan. Samtidigt bad han en tyst bön om att han hade sett fel och att ljuset och kristallerna spelat honom ett spratt.

Så var dessvärre inte fallet.

”Oddio!” ubrast Ricci och gjorde korstecknet med sin lediga hand.

Det mörkröda han skymtat under kristallkronan var inte alls något sammetstygg, utan en blodfläck som långsamt bredde ut sig över marmorgolvet.

Och det bleka, livlösa föremål som stack ut under den fallna kronan var en arm.

En arm tillhörande en död människa.

Två dagar tidigare

Onsdag

KAPITEL I

Ett nytt äventyr

Hugo Lind styrde den lilla blå bussen i riktning mot Fiumicino, Roms internationella flygplats. Färden närmade sig sitt slut, solen klättrade allt högre på himlen och spred sitt varma ljus över de grönklädda fälten och de mjuka kullarna längs motorvägen.

Morgontrafiken hade varit förhållandevis gles då de lämnat Neapeltrakten för ett par timmar sedan, men nu verkade både semesterfirare och jobbspendlare ha vaknat till liv. Personbilar trängdes med husvagnar och lastbilar och avstånden var som vanligt knappt mer än en spaghettilängd.

Tills för bara några veckor sedan hade den hetsiga och närmast livsfarliga italienska trafiken gjort Hugo nervös. Men efter att ha lyckats manövrera den lilla turistbussen längs Amalfikustens branta, smala vägar, hade han blivit ett riktigt proffs.

När Belmonte Travels ordinarie busschaufför för några veckor sedan blivit sjuk och behövt opereras, hade Hugo hoppat in för att hjälpa till och nu var han redan ute på sin andra resa i den rollen. Och snart skulle han, förutom vikarierande busschaufför, även kunna titulera sig turistguide. Han var trots allt egentligen historielärare och han var därför väldigt glad över att Lara bett honom att dela

med sig av sina kunskaper till deras resenärer under den här resan.

Fast framför allt, fick han medge, tyckte han om tanken på att tillbringa ännu mer tid med henne. Hugo lyfte blicken upp till höger, där det satt en stor backspegel med vidvinkel som gjorde att han kunde se vad som hände i bussen.

Lara satt i guidesätet snett bakom honom med telefonen tryckt mot örat, som hon gjort under nästan hela resan. Hugos italienska var fortfarande inte tillräckligt bra för att han skulle förstå precis allt som sades, men av det han uppfattat var han ändå säker på att hon först pratat med sina föräldrar, som var delägare i Belmonte Travels, därefter sin nittonårige son Alessandro och just nu sin exmake Gianfranco. Den sista slutsatsen baserade Hugo på de allt mer yviga handrörelser som samtalet framkallade hos Lara. Han hade sett dem förut. Gianfranco och Alessandro verkade ha ett komplicerat förhållande, och Lara tvingades ofta medla mellan far och son. Fast den här gången verkade samtalet handla även om andra saker. Lara hade just sänkt rösten och vänt bort huvudet till hälften, nästan som om hon ville vara säker på att Hugo inte hörde vad som sades.

Hugo flyttade snabbt tillbaka blicken till vägbanan och skämdes en aning över att han tjuvlyssnade.

Han bytte tankespår och förundrades ännu en gång över hur mycket hans liv hade förändrats sedan början av sommaren. Hur han tagit modet till sig att boka den där efterlängtnade resan till Italien och sedan åkt iväg så fort skolan slutat istället för att tillbringa sommarlovet med att snickra på sommarhuset, som han gjort i alla år.

Tvillingarna Maja och Elias var vuxna nu, båda älskade huset och dessutom var Maja lika flink med verktygen som han själv. Det hade naturligtvis inte varit hans idé att

genomföra dessa förändringar, men alla instruktioner hade stått klart och tydligt i det brev som Cecilia lämnat efter sig. Som om hon visste att han behövde vägledas även efter hennes död.

Två år hade gått sedan han tvingats ta adjö av henne och även om tankarna på Cecilia fortfarande gjorde honom vemodig emellanåt, hade andra känslor på sistone börjat växa sig allt starkare. Känslor av tacksamhet, hopp, glädje.

Men också något mer.

Det var tack vare Lara han stannat kvar i Italien efter de dramatiska händelserna först på Capri och därefter i Amalfi. Tillsammans hade de bistått polisen i inte mindre än två mordfall och båda gångerna var det faktiskt han och Lara som hade lyckats lösa gåtorna och få fast mördarna.

De var ett bra team och kanske hoppades han till och med på att de skulle bli mer än så?

Ibland fick han dåligt samvete över det, men känslan dröjde sig inte kvar lika länge som den gjort tidigare. Cecilia hade velat att han skulle träffa någon, hon hade varit glasklar på den punkten i sitt brev.

Och det var omöjligt att inte tycka om Lara. Hon var rolig, kvicktänkt och vacker. Dessutom orädd, långt bortom hans egna gränser. Minnet av hur han suttit bakom henne och nästan fruktat för sitt liv när hon pressat vespan genom hårnålskurvorna längs de smala Amalfivägarna fick fortfarande hans hjärta att slå lite hårdare. Inte bara av adrenalinruschen det gav, utan också av känslan av att sitta så nära henne. Att lägga sitt liv i hennes händer. Han vågade mer i Laras sällskap, hade blivit mer av den person han en gång varit.

Och kanske ännu lite till. Som om hon lockat fram nya sidor hos honom som han inte ens visste fanns. Och han var hyfsat säker på att hon kände något för honom också.

Kanske fanns det en fortsättning för dem, bortom den här sommaren? Om bara ...

Hugo avbröts tvärt i sina tankar av att en röd Fiat Panda trängde sig in i hans fil.

”Mannaggia la miseria!” utbrast han, samtidigt som han hängde sig på tutan och hytte mot Fiaten, som glatt fortsatte sin slalomkörning.

”Bravo, Ugo”, sa Lara. ”Du både kör och svär som en italienare.”

”Grazie.”

Hugo sträckte lite på sig. Lara såg ut att vara klar med sina telefonsamtal, vilket betydde att han äntligen skulle få en chans att prata med henne. Han väntade på att hon skulle säga något mer, men istället verkade hon få fullt upp med telefonskärmen igen.

”Så, vad vet vi om våra gäster?” frågade Hugo, för att få igång konversationen. ”Utöver att de arbetar i filmbranschen och vill vandra i drottning Kristinas fotspår?”

Lara tittade upp från telefonen.

”Förlåt”, sa hon. ”Jag bordet så klart ha berättat det här tidigare för dig. Det har varit fullt upp.” Hon gjorde en ursäktande gest mot mobilen. ”Våra gäster är en regissör och hans två huvudrollsinnehavare, plus ytterligare ett par andra medresenärer ur teamet. De är här för en inspirationsresa inför en kommande film om drottning Kristina. Och så ska de besöka Cinecittà för några möten.”

”Cinecittà”, sa Hugo. ”Visst är det lite som Italiens version av Hollywood?”

”Ungefär så”, svarade Lara. ”Det är ett enormt studioområde med eget filmmuseum. Våra resenärer ska träffa en känd producent som har lovat att visa dem runt. Och sedan har de ordnat en bjudning för pressen och några andra utvalda

gäster på Palazzo Corsini, där drottningen tillbringade sina sista år. Men det är inte förrän i övermorgon. Först ska vi hinna se lite av Rom, med fokus på platser som var viktiga i Kristinas liv.”

”Spännande”, sa Hugo. ”Det finns en gammal film om drottning Kristina med Greta Garbo i huvudrollen. Egentligen är det konstigt att det inte har gjorts någon vettig filmatisering sedan dess. Kristinas liv och öde är mycket fascinerande. Hennes abdikation från kronan och senare konvertering till katolicismen skakade om hela Europa.”

Han kastade en snabb blick i backspeglarna och upptäckte att Lara återigen börjat plocka med telefonen.

Ett kort ögonblick kände han sig förolämpad. Normalt delade hon hans historieintresse och han hade fräschat upp sina kunskaper om drottning Kristina för hennes skull. Men tydligen hade Lara annat att tänka på. Det var inte helt lätt att avgöra i backspeglarna, men han tyckte sig se en liten bekymmersrynka i hennes panna. Var den en rest efter samtalet med Gianfranco?

”Så, vilka filmstjärnor är det vi ska guida runt?” frågade han. ”Är det någon man känner till?”

Hugo kunde inte låta bli att tänka på deras senaste möte med en känd svensk skådespelare på Capri, en historia som fått en dödlig utgång.

Lara svarade först inte. Hennes blick var fortfarande riktad mot skärmen och det dröjde ett par sekunder innan hon verkade uppfatta att han ställt en ny fråga.

”Förlåt”, sa hon igen. ”Gianfranco ...”

Hon gjorde en grimas som Hugo hade svårt att tolka.

”Vänta lite, så ska jag kolla namnen ...” Hon stoppade undan telefonen och tog istället fram sin Ipad. ”Regissören heter Victor Hall, känner du till honom?”

”Jodå”, svarade Hugo. ”Oväntat att just han ska filma ett historiskt drama som drottning Kristina.”

”Hurså?”

”Victor Hall är mest känd för komedier och familjefilmer. Lättsamma berättelser som drar mycket folk, men som kritikerna brukar fnysa åt.”

”Han kanske siktar på att bli ansedd som mer seriös”, sa Lara.

”Kanske det”, nickade Hugo. ”Och vilka är skådespelarna?”

”Två kvinnor: Nora Zander och Lydia Moreau. Vet du vilka det är också?”

”Absolut”, sa Hugo.

Han och Cecilia hade gått mycket på bio genom åren och efter hennes död hade han ersatt den traditionen med en handfull streamingtjänster, eftersom det hade känts underligt att sitta i en biosalong ensam. Nu fick han nytta av sitt filmintresse.

”Nora Zander är väldigt i ropet just nu”, sa han. ”Hon har haft huvudroller i ett par stora amerikanska actionfilmer. Jag hörde att hon har flyttat till Hollywood och slutat med svenska filmer. Kul att ryktet var fel.”

”Och Lydia Moreau?” frågade Lara. ”Vad vet du om henne, *professore*?”

Hugo uppfattade hennes leende i backspegeln. Han hade inget emot det halvt retsamma smeknamnet han fått efter deras resa till Capri. Laras vanliga humör var tillbaka, konstaterade han lättat. Och bekymmersrynkan i hennes panna var försvunnen, i alla fall för tillfället.

”Oj, var ska jag börja?” sa han överdrivet glatt. ”Lydia Moreau är en av Sveriges största skådespelare. Eller *var* en av våra största skådespelare, åtminstone. Hon gjorde en massa stora roller under åttio- och nittiotalen, i både svenska och

internationella filmer. Några italienska också, har jag för mig. Vann en massa priser också. Hon har ett iögonenfallande utseende: rödhårig, lång och kurvig och med en ganska mörk röst. Lite som en blandning av Anita Ekberg och Greta Garbo.”

”Mm, jag tyckte väl att namnet lät lite bekant”, nickade Lara. ”Jag undrar om inte en av hennes filmer brukar gå på italiensk tv runt jul.”

”Minns jag rätt gjorde Lydia ett misslyckat comebackförsök för några år sedan”, sa Hugo. ”Filmen blev en flopp och hon drog sig tillbaka till sitt hus på Rivieran för gott. Men nu är hon alltså tillbaka för ett nytt försök. Det är modigt, Lydia Moreau måste väl vara en bra bit över sjuttio?”

”Ingen aning”, sa Lara. ”Men det där med Rivieran stämmer. Lydia och hennes assistent ankommer med ett flyg från Nice. Victor Hall, Nora Zander och ytterligare en person kommer med en flight från Stockholm, så de blir fem totalt. En intim liten grupp, till skillnad från de tidigare.”

”Spännande”, sa Hugo. ”Jag kan nästan se rubrikerna framför mig. *Ung stjärna möter skådespelarlegend! Lydia Moreau och Nora Zander i en film om Sveriges mest omtalade drottning.*”

Lara verkade märka hans entusiasm.

”Det låter som att vi har en intressant resa framför oss, Ugo”, log hon. ”Med flera färgstarka och berömda gäster. Du kanske vill följa med mig in i ankomsthallen och möta upp dem? Du är ju inte bara busschaufför den här gången, utan också guide.”

”Certo!” sa Hugo glatt. ”Sono Ugo Lind, guida turistica.”

”Bravo”, skrattade Lara. ”Vi är nästan framme. Jag ska visa dig var du kan parkera.”

Hugo följde hennes instruktioner och passade då och då på

att återigen snekla i backspegeln. Vad det än var som tidigare bekymrat Lara verkade det vara borta nu. Och alldeles strax skulle han få träffa inte bara en, utan två filmstjärnor, i ett alldeles nytt äventyr.

Den här resan kunde knappast börja bättre.